

Abstrakt

Hjärtslag

i pannan

och ryggraden,

den går ända upp i nacken,

genom hela kroppen,

ilar tanken

på att du skulle ge upp en dag

på att jag skulle lämna mig själv

flyga ur min kropp

lämna allt bakom mig.

Det ilar.

Venen i pannan dunkar,

borrar ett hål

rakt ner eller upp,

till helvetet.

Eller åt höger och vänster,

ingen vet egentligen.

Men att ryggraden går ända från botten,

det är inte lika abstrakt

som helvetet är.

Men det är där jag är

och isande ilande kyla

värmer mina händer

och tanken är lika abstrakt

som tanken i sig självt,

bara ord.

Vener som exploderar,

flygande jaget

och den ständiga ryggraden

som binder mig till jorden,

och gör orden verkliga igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten